

Huys Magazine

Jaargang 29 – nummer 1

De tuin van Westerholm

De huiskat van
Westerholm

Kennismaken met
een bewoonster en
haar mantelzorgster

Grand Buffet

Bibliotheek

Huys Magazine

Het Huys Magazine is sinds 1995 een informatief magazine van Westerholm in Haren. De uitgave verschijnt twee keer per jaar en is bedoeld voor (wijk) bewoners, medewerkers, familie, vrijwilligers en andere belangstellenden. Het heeft een aantal vaste rubrieken die we iedere uitgave actualiseren. De wisselende rubrieken, zoals interviews, gedichten, verslagen en nieuws ontstaan door de inbreng van bewoners en medewerkers. De redactie is eindverantwoordelijk voor de totale inhoud van het Huys Magazine.

Redactie

Mevr. M. Kip, voorzitter
Mevr. B. Arends, namens Bewonersraad
Mevr. T. Zuidema
Mevr. V. Duursma
Mevr. A. Tilman

Vormgeving

De heer J. Langeveld

Leden van de Bewonersraad

Namens Westerholm:
Mevr. B. Arends, voorzitter
Mevr. H.C. de Kleijn, secretaris
De heer B. Dölle
De heer S. Pakker
De heer J. van den Berg
Namens huurders:
De heer J. Noordhoff
De heer H. Holtkamp
Mevr. A.M.M. Kroese-Hoek
Namens de wijk:
De heer E. Venema
De heer P.E. de Jong

Leden menucommissie

De heer B. Dölle
De heer J. van den Berg
Mevr. H.A.M. Wagenaar-Kouwenhoven

Kopij

Kopij voor de volgende uitgave van het Heden kunt u voor 6 oktober inleveren bij de receptie of mailen naar redactie@westerholm.nl

Inhoud

Voorwoord	2
Cultuurprogramma	3
Spontane activiteiten in het Beatrixhuys	4
Kennismaken met een bewoner	5
In en rondom Westerholm	6
Berichten uit de Bewonersraad	7
Grand Buffet	7
Skillslab	8
Vrienden van Westerholm	8
Column geestelijk verzorger	9
Bibliotheek van Westerholm	10
Nieuws uit de Wijk	11
Onthulling kunstwerk	12
Kennismaken met een Wijkbewoner	14
Zelfstandig thuis met vertrouwen	15
Boekbespreking	16
De Sociale Brigade	18
Exposities	20
De Historie van Westerholm	24
Wat groeit en bloeit er in de tuin?	25
Activiteiten bij Westerholm	28
Faciliteiten	29
Papieren Paradijs	30
Ikjes	32

Voorwoord

Kort geleden werd ik getroffen door een filmpje van een 9-jarig meisje, Lama. Met haar camera loopt ze door de puinhopen van een oorlogsgebied, haar geboorteland. Ze laat de verschrikkingen van de oorlog zien, de uitzichtloosheid en de hopeloosheid. En tegelijkertijd laat ze de onverwoestbare kracht van ons mensen zien, hoe ze haar leven leeft in onwaarschijnlijke omstandigheden.

Het zet me aan het denken, hoe leven we ons leven? Ongetwijfeld houdt die vraag u ook af en toe bezig, zeker met het ouder worden. Verplichtingen vallen weg, wilt u misschien ook niet echt meer. Maar toch, hoe geven we dan wel betekenis aan ons bestaan? Wat doet ertoe?

Westerholm kent inmiddels een grote community, (wijk)bewoners, familie, buren, vrijwilligers, medewerkers, vrijetijdscubjes. We willen deze community graag laten groeien, zodat mensen die in de wijk Maarwold wonen, weten wat Westerholm kan bieden. En, niet te vergeten, weten wat zij Westerholm kunnen bieden. Want alleen samen kunnen we echt betekenis geven aan ons bestaan. Kunnen we blijven denken in mogelijkheden, van wat we zelf, alleen of samen, voor elkaar kunnen krijgen. En dat is vaak veel meer dan we soms geneigd zijn om te denken. Dat laat de 9-jarige Lama zien, die er wat van weet te maken in de meest uitzichtloze en onwaarschijnlijke omstandigheden.

Het Huysmagazine wil bijdragen aan deze gezamenlijkheid in verscheidenheid. Laat u inspireren door het magazine en voel u uitgenodigd een volgende keer een bijdrage te leveren. Voor nu wens ik u veel leesplezier!

Met een vriendelijke groet,

Dineke Katerberg

directeur-bestuurder

Wat hebben we gedaan?

We zijn tevreden over de uitvoering van het eerste jaar van het cultuurprogramma waarin de eerste stappen in de vergroting van het bewustzijn zijn gezet. Tijdens de externe audit werd dit gevoel bevestigd: 'Er is in beeld wat er nodig is binnen de organisatie en hierin wordt voorzien. De teams worden goed ondersteund om het programma tot uitvoering te brengen. Er is aandacht voor de beleving van de medewerkers, bewoners en verwanten.'

Om het cultuurprogramma verder vorm te geven is er een stuur- en een projectgroep samengesteld en is er per locatieteam een cultuuraanjaner benoemd.

Inmiddels zijn de cultuuraanjaners een aantal keren bij elkaar geweest om verder te inventariseren hoe er per team en vanuit de eigen functie concreet gewerkt kan worden in het kader "Van zorgen voor naar zorgen dat". Aan de hand van diverse praktijksituaties worden al mooie voorbeelden uit de praktijk besproken waarin de cultuuromslag duidelijk zichtbaar is. Ook komen er dilemma's aan de orde en brainstormen we met elkaar hoe hiermee om te gaan.

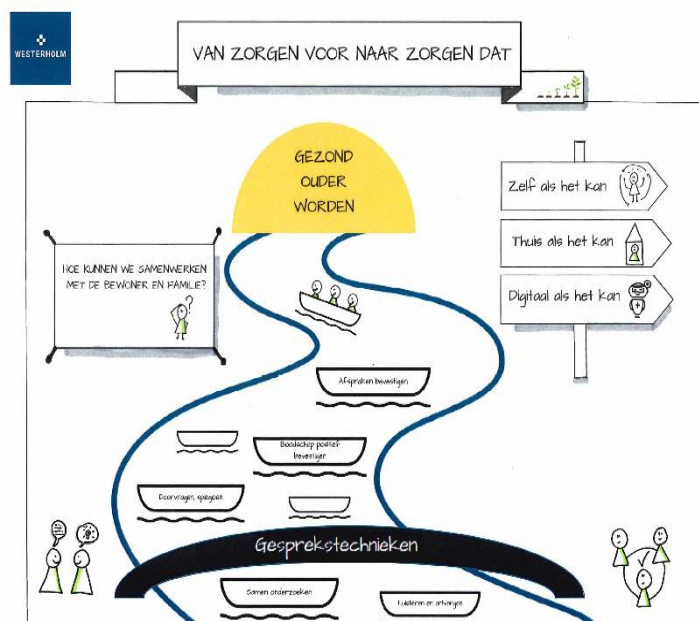
We hebben samen met de cultuuraanjaners onderstaande 'praatplaat' die als leidraad dient om over het thema in gesprek te gaan met bewoner / netwerk.

Wat staat er op de planning?

In de komende periode gaan we ons richten op diverse thema's om de vertaalslag te maken 'van zorgen voor naar zorgen dat'. We gaan onze informatievoorziening en communicatie verder optimaliseren, inclusief een make-over van de website en het inhuizingsproces. Verder staan er verschillende bijeenkomsten op het programma waarin we onze medewerkers willen voorzien van vaardigheden om betekenisvolle gesprekken te voeren met bewoners en hun netwerk. We laten ons inspireren door ervaringen bij andere organisaties en luisteren naar de inzichten van ervaringsdeskundigen op dit gebied.

Om iedereen goed op de hoogte te houden, werken we aan een factsheet waarin we regelmatig de voortgang en hoogtepunten delen. Maar dat is niet alles: we zijn nu ook op het punt gekomen waarop we onze bewoners willen betrekken bij het vormgeven aan deze nieuwe benadering. Als u na het lezen hiervan nieuwsgierig bent geworden en graag wilt meedenken over dit thema, dan nodigen wij u van harte uit om enkele keren per jaar samen te komen en met elkaar in gesprek te gaan.

Hierover kunt u contact opnemen met de interne projectleiders van Westerholm: Afke Flapper (06-31134980) of Eline Raangs (06-31134984). Uw input wordt enorm gewaardeerd!

Spontane activiteiten in het Beatrixhuys

Deze zomer is het al weer twee jaar geleden dat het Beatrixhuys in gebruik werd genomen en dat in twee maanden tijd alle appartementen op de drie etages bewoond waren. Dat was voor alle betrokkenen, zowel voor de nieuwe bewoners als voor de medewerkers een (in)spannende tijd.

Nu bijna twee jaar later kunnen we constateren dat de inburgering goed verlopen is. De nieuwe bewoners kwamen overal vandaan en moesten eerst wennen aan hun nieuwe appartement, de nieuwe omgeving en aan de gang van zaken binnen Westerholm. Het is mooi om te zien hoe in de afgelopen tijd ook het contact met de burens steeds vastere vorm heeft gekregen.

Op de eerste etage beviel de kennismakingsborrel die een nieuwe bewoner voor de hele eerste etage organiseerde, zo goed dat twee bewoonsters het initiatief namen om daar een regelmatig terugkerende gebeurtenis van te maken. Zij inventariseerden de wensen bij al hun burens en het resultaat is dat zij elkaar om de twee maanden op zaterdagavond treffen rond de grote tafel bij de lift. Iedereen neemt zijn eigen kopje mee, twee mensen die 'aan de beurt zijn' zorgen voor lekkers bij de thee of koffie.

Ook op de begane grond is een dergelijk initiatief ontstaan. Daar staat geen grote tafel bij de lift en het is er wat onrustig. Daarom komen de bewoners van een helft van de begane grond eens in de twee weken samen, om de beurt bij een van hen in het appartement.

Dit soort initiatieven past heel mooi binnen de cultuuromslag binnen Westerholm. De bewoners hebben niet gewacht tot dit voor hen werd georganiseerd, maar zelf het initiatief genomen.

Van zorgen voor, naar zorgen dat!

Kennismaken met een bewoonster en haar mantelzorger

Volgens de officiële omschrijving is een mantelzorger iemand die hulp biedt aan een hulpbehoevende uit zijn sociale omgeving. Een mantelzorger is niet iemand die daarvoor geleerd heeft, hij of zij helpt de hulpbehoevende persoon uit een gevoel van verbinding. Het is een ruim begrip waarmee heel verschillende vormen van ondersteuning worden aangeduid. Onderstaand verhaal gaat over de zussen Ineke en Marijke Klamer en wat zij voor elkaar betekenen.

Oorspronkelijk is de familie Klamer een echte Groningse familie. Grootvader Klamer werd geboren in Aduard en was hoofd der school in Finsterwolde. Maar zijn zoon vertrok uit Groningen: hij was werkzaam bij het KNMI in de Bilt en werd vlak voor het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog met zijn jonge vrouw uitgezonden naar het toenmalige Nederlands-Indië om daar een meteorologisch instituut te helpen opbouwen. In 1940 werd in Batavia hun dochter Ineke geboren. Tijdens de Japanse bezetting van Nederlands-Indië werd de familie geïnterneerd, moeder en dochter in een kamp op Java, vader in een kamp op Celebes. Drie en een half jaar was er geen enkel contact, na de oorlog werden zij door het Rode Kruis herenigd en gingen ze terug naar Nederland. De vreugde dat zij elkaar terug hadden gevonden was groot, over de oorlog en de tijd in de kampen werd niet meer gesproken. Na eerst enige tijd in Finsterwolde te zijn opgevangen bij de grootouders ging het gezin Klamer terug naar De Bilt, waar in 1947 zoon Frits en drie jaar later dochter Marijke geboren werden. Marijke vertelt dat haar tien jaar oudere zus zich altijd verantwoordelijk voor haar heeft gevoeld. Hun moeder is op jonge leeftijd overleden, naar later is vastgesteld aan de gevolgen van de ontberingen in het kamp, Ineke was toen twintig, Marijke tien jaar oud. Ineke woonde op kamers in Utrecht, waar zij sociologie studeerde. Ook hun vader stierf betrekkelijk jong, toen Marijke net het huis uit was. De oorlog heeft een zware stempel op de familie Klamer gedrukt. Ineke heeft het grootste deel van haar leven in Zeeland gewoond. Een reguliere baan kon zij door haar oorlogservaringen en de nasleep daarvan niet aan. Schilderen en beeldhouwen waren haar hobbies, daarin heeft ze met haar kunstzinnige aanleg op een mooie manier haar ervaringen kunnen verwerken en een plek kunnen geven, zoals Marijke het verwoordt. De laatste jaren voor ze naar Westerholm verhuisde woonde Ineke in Den Haag, waar veel mensen met een verleden in Nederlands-Indië wonen en waar zij veel vrienden en kennissen had.

Marijke is na de middelbare school eerst een jaar au pair in Engeland geweest, daarna deed zij een opleiding ergotherapie in Amsterdam en vervolgens een opleiding tot verpleegkundige in het Rooms Katholieke Ziekenhuis in Groningen. De hoofdzuster vertelde mooie verhalen over werken in Zwitserland en dat leek Marijke wel wat. Zo kwam zij in het Zwitserse Baden terecht, waar zij vijf en twintig jaar gewoond en gewerkt heeft. Dat was eerst wel even wennen, je moest als verpleegkundige veel meer zelf beslissen en het was er ook veel schoner dan in Nederland... Toen ze een burn-out kreeg en zich realiseerde dat ook bij haar het oorlogsverleden van haar ouders een rol speelde, ging ze terug naar Nederland. Via Groningse vrienden die haar in deze periode steunden kwam zij terug in Groningen, in Aduard. Daar heeft zij veel vrijwilligerswerk gedaan in de Buurthuiskamer en in De Brink in Helpman.

Een jaar of tien geleden werd duidelijk dat het voor Ineke moeilijk werd om voor zichzelf te zorgen en alles op een rijtje te houden. Steeds vaker belde ze haar zus in Aduard om hulp, die deed wat zij kon, maar vanwege de grote afstand was dat geen eenvoudige opgave. De rollen werden langzamerhand omgekeerd, Marijke ging zich steeds meer verantwoordelijk voelen voor Ineke. Vijf jaar heeft het geduurd voor Ineke zich liet overhalen om naar het noorden te verhuizen. Eén bezoek aan Westerholm was genoeg om de zussen te doen besluiten: deze plek moet het worden.

Inmiddels woont Ineke al bijna vijf jaar in Westerholm, waar ze zich opgenomen voelt in het geheel en geniet van de warme zorg en aandacht die ze krijgt. Voor Marijke is het een opluchting, het mantelzorgen is voor haar nu heel goed te doen. Ze bezoekt haar zus heel regelmatig ("Je moet niet elke dag komen, hoor!" zegt Ineke). Ze praten

In en rondom Westerholm

Berichten uit de Bewonersraad

Met ingang van het nieuwe jaar is de samenstelling van de Bewonersraad veranderd. We hebben aan het eind van het jaar afscheid genomen van de heer Sjoerd Pakker, die jarenlang onze financiële deskundige was. In januari zijn de heer Eggo Venema en de heer Paul de Jong lid van de Bewonersraad geworden, zij vertegenwoordigen de wijkbewoners. Voor deze functie bestond al geruime tijd een vacature, die met hun komst gelukkig heel ruim vervuld is! Een van de speerpunten in het Beleidsplan is het versterken van de band met de wijk en daar zullen zij zich voor inzetten.

Het spreekuur van de Bewonersraad elke derde vrijdag van de maand om 11.00u is langzamerhand aardig ingeburgerd. Bewoners met vragen of ideeën weten de weg naar de Bewonersraad te vinden. Op de maandelijkse vergadering is het spreekuur een vast agendapunt. Er is een brief uitgegaan naar de mantelzorgers om het spreekuur nog een keer expliciet onder hun aandacht te brengen, dit om er voor de zorgen dat ook de belangen van de bewoners die dat zelf niet meer kunnen, goed behartigd worden.

Wie graag wil weten wat er in de Bewonersraad allemaal besproken wordt, kan terecht bij de 'Blauwe Map' die in de bibliotheek kast op de begane grond in het Beatrixhuys ter inzage ligt. Hierin worden de agenda's en de notulen van de BR vergadering bewaard.

Wie vragen heeft kan een mailtje sturen naar bewonersraad@westerholm.nl

Grand Buffet

In Westerholm staat het woon- en leefklimaat van onze bewoners centraal. We gaan uit van eigen mogelijkheden van mensen. Door bewoners meer ruimte te geven in het maken van eigen keuzes en het aanbieden van een gevarieerd assortiment, hebben we daarom afgelopen november het Grand Buffet geopend. De naamkeuze is passend bij Grand Café, het is de Franse vertaling voor buffetkast.

Het Grand Buffet vervangt het winkeltje in het souterrain en de broodserveerwagen. We zijn ervan overtuigd dat onze bewoners onderdeel zijn van de Harense samenleving. Daarom richten we ons op diensten die direct voortvloeien uit onze opdracht: zorgen dat mensen veilig en fijn oud kunnen worden.

Het Grand Buffet, gehuisvest in twee mooie oude kasten omgebouwd tot boodschappenkasten, biedt een assortiment dat direct samenhangt met de Wet langdurige zorg (Wlz). Van brood, beleg en zuivel tot drinken, tussendoortjes, toiletpapier, afwasmiddel en vuilniszakken, alles is binnen handbereik.

Tussen 11.00 en 15.00 uur is het Grand Buffet dagelijks geopend en het is er altijd gezellig druk. Bewoners genieten van een kopje koffie en een praatje met elkaar. Voor bewoners die zelf geen boodschappen kunnen doen, staat ondersteuning klaar van familie of een woonzorgassistent. Betalingen kunnen per pin of op rekening worden gedaan. Voor bewoners met een indicatie voor zorg met verblijf worden de aankopen verrekend met het maandelijkse budget waar zij recht op hebben. Hoewel het wennen was voor alle betrokkenen, kunnen we nu terugkijken op een periode waarin iedereen vertrouwd is geraakt met de nieuwe manier van boodschappen doen. Het Grand Buffet brengt niet alleen gemak, maar ook sociale interactie en gezelligheid naar Westerholm.

Skillslab

Goed nieuws! Sinds enkele maanden hebben we in Westerholm ons eigen skillslab gerealiseerd. In dit skillslab kunnen zorgmedewerkers verpleegtechnische vaardigheden oefenen op een medische oefenpop. De medische oefenpop genaamd 'Susie Simon' is een simulatiepop waar medische handelingen op kunnen worden geoefend zoals het geven van injecties, het inbrengen van katheters, wondzorg, enz. Het doel van het skillslab is om onze zorgmedewerkers te ondersteunen bij het behouden en verbeteren van hun bekwaamheid. Door regelmatige praktijkervaring kunnen zij hun vaardigheden op peil houden en zich voorbereiden op diverse situaties die zij in de dagelijkse praktijk kunnen tegenkomen. We zijn blij op deze nieuwe aanwinst en geloven dat het skillslab een waardevolle bijdrage zal leveren aan de kwaliteit van zorg die we bieden aan onze bewoners.

Vrienden van Westerholm

Voor de door Bewonersraad en Vrienden geplante bollen is de vele regen geen beletsel om toch boven de grond te komen en daarmee de westkant en de middentuin iets meer te doen lijken op de nieuwe tuinen. Het was ook leuk om samen te planten trouwens. En het is een genot om naar te kijken, deels ruiken ze zelfs lekker als je erlangs loopt. Rondom Westerholm barst het ook van de bloeiende bollen, het worden er ieder jaar meer.

Als vrienden doet het ons goed dat we er dit jaar ook weer in slagen om u een voorjaarsgroet te kunnen aanbieden. En natuurlijk ook weer drie vriendenconcerten. Voor het eerste hebben we iets bijzonders, onze gasten uit Oekraïne, deels professionele zangeressen en deels een voorstelling verzorgd door kinderen. We hopen en rekenen erop dat er nog veel meer zal zijn waarmee we uw leefgenot hier kunnen verrijken. Ideeën daarvoor krijgen we van de Bewonersraad en Hospitality. Daarnaast proberen we u af en toe wat te ontfutselen. Schroom niet ons aan te schieten, sinds het vorige Huysmagazine kunt u ons dankzij de foto's in het wild herkennen. Hoewel onze Erna Poutsma na zo verschrikkelijk veel voor ons en Westerholm gedaan te hebben heeft besloten te stoppen. We hebben haar mede namens u bedankt voor alles en zullen haar op de hoogte houden van wat we doen om verder te gaan op de door haar ingezette weg. We hopen u regelmatig te ontmoeten en van u te horen.

Het bestuur

Eindelijk, want wat heeft het geregend. Wat was het grijs en grauw. Er leek geen einde aan te komen.

De eerste knopjes aan de bomen maken duidelijk dat er wél een einde is. En daarmee ook direct een nieuw begin.

Te midden van alle zorgen, is daar een nieuw begin. Zorgen over het ongekende onrecht in de wereld. Zorgen over de steeds duidelijk wordende veranderingen in het klimaat. Zorgen over de mensen die u lief hebt.

De lente trekt zich daar niks van aan. 'De roos kent geen waarom zij bloeit', zo dichtte Angelus Silesius reeds in de zeventiende eeuw. Het bloeien van de roos is een wonder en kent geen reden.

De groei en bloei neemt vanzelfsprekend het lijden van het leven niet weg. Het toont ons wel de kracht van verandering en transformatie. Bomen die weer blad krijgen, lammetjes in de wei en vogels die zingen. Ieder jaar opnieuw. Het is met recht een wonder. Een wonder waar wij als mens onderdeel van zijn.

Toon Hermans heeft dit wonder bezongen; 'Toch is het of het leven ons soms iets verteld, dat meer is dan geluk of verdriet. Het leven is meer dan een dwaas of een held. Zonder het wonder leven we niet.' Zoekt u het liedje 'het wonder' maar eens op YouTube op, van harte aanbevolen...!

De lente herinnert ons ook aan de cycli van het leven. Net zoals de seizoenen komen en gaan, ervaren we in onze eigen levens periodes van bloei en periodes van loslaten en verdriet. Gedurende het leven leren we ons hiertoe te verhouden. Gaandeweg lijken we dat te leren, met vallen en opstaan.

De frisse lentezon nodigt je uit om op te staan. Het nodigt uit om nieuwe zaadjes te planten. Zaadjes die in het voorjaar, god mag weten hoe, tot bloei komen. Wat er ook gebeurd is, wat er ook gebeuren zal, bloeien zal het. Zonder het wonder leven we niet.

Bibliotheek van Westerholm

We hebben allemaal weleens gehoord dat verandering de enige constante is in het leven. Zo ook voor Betty Holtkamp, samen met haar man Hein, bewoner van een appartement in het Beatrixhuys. Toen zij gingen verhuizen en kleiner gingen wonen in Westerholm, moest zij bij deze verandering helaas afscheid nemen van een deel van haar geliefde boekenverzameling. Maar, zoals het gezegde luidt, 'uit iedere uitdaging komt een kans voort'.

In Westerholm ontstond het idee om een eigen bibliotheek op te zetten. Een plek waar alle bewoners kunnen genieten van een goed boek. Vanaf het prille begin was het duidelijk dat dit meer zou worden dan zomaar een boekenstalletje. Het resultaat? Een prachtige bieb op de begane grond van het Beatrixhuys.

Het hart van de bieb wordt gevormd door twee enthousiaste dames, Betty Holtkamp en Annemie Kroese. Samen beheren zij de collectie met veel zorg. Het mag dan wel geen traditionele bibliotheek zijn met strikte rubrieken, maar juist deze informele sfeer nodigt uit om op ontdekkingstocht te gaan tussen de planken. Van Gronings-Drentse literatuur tot spannende detectives en nostalgische klassiekers zoals 'Arendsoog' en 'Alleen op de wereld', voor ieder wat wils.

En laten we vooral niet de boekenkast, prachtig beschilderd door Betty Holtkamp vergeten, waarin we onze 'nieuwe' ontdekkingen kunnen achterlaten. Betty en Annemie zorgen ervoor dat alleen de beste boeken een plekje vinden in onze bieb. De rest? Die gaat naar een goed doel, een mooie manier om niet alleen te lezen, maar ook te geven.

De avonturen van Hendrik Groen staan hoog op het lijstje van meest gelezen boeken. Maar laten we ook niet vergeten dat de bieb leeft van aanbevelingen. Dus, als je een boek hebt gelezen dat je niet kon neerleggen, deel het vooral met je medebewoners!

Nieuws uit de Wijk

Een 'korte wandeling' door het leven van de heer Jan Postema

Door Aadje van Duuren

Wanneer ik aan 'positieve gezondheid' denk, denk ik aan de heer Jan Postema.

Ik heb werkelijk een uur met be- en verwondering naar hem geluisterd. Wat hij vertelde is eigenlijk teveel om in één verhaal te beschrijven en keuzes maken valt niet mee. Zelf heeft hij boeken geschreven en er is een podcast gemaakt. De boeken gaan over zijn familie (o.a. over zijn opa en opoe), maar ook over rekenmethodes en didactiek (hij was onderwijzer). De podcast gaat over de oorlog. Hij wil daar nu niet veel over kwijt, alleen geeft hij mee: ik was niet dapper, je moet het doen met je karakter, je genen en je moet je verantwoordelijkheid nemen.

Jan Postema werd geboren in Roden in 1926. Hij komt uit een warm nest, uit een gezin met zes kinderen. Zijn vader was slager, zijn moeder zorgde voor de kinderen. Verdrietig genoeg overleed zij op vijfendertigjarige leeftijd bij de geboorte van het jongste broertje. In die tijd moesten vrouwen die net bevallen waren dagenlang in bed blijven, zij stierf dan ook aan trombose. Jan was toen negen jaar oud. Zijn tante Gee, die zelf geen kinderen had, kwam voor het gezin zorgen en het bleef een warm nest. Er was ruimte voor het ontwikkelen van ieders eigen kwaliteiten. Zijn vader speelde orgel en richtte een muziekkorps waar hij zelf de marsen voor schreef. Toen Jan op zijn veertiende naar de Muziekschool in Groningen ging, kocht zijn vader een piano. Jan oefende vaak en lang.

In augustus 1945, Jan was toen achttien jaar oud, werd hij aangesteld als schoolhoofd in Nieuw Roden. Hij had nog geen diploma van de Kweekschool, maar men kende zijn capaciteiten. In 1946 werd hij uitgezonden naar Nederlands-Indië, daar liep hij TBC op vlak voor hij terug zou komen.

Gelukkig was het de goedaardige vorm en kon hij op de terugreis op de boot aansterken door de zeelucht. In het eerste jaar na de oorlog kregen alle leerlingen van de eindexamenklas een diploma en dus een akte om bevoegd les te geven. Jan kwam na terugkomst in Nederland als hoofdmeester in Zuidlaren terecht.

Positieve gezondheid is voor de heer Postema: leven zoals je altijd geleefd hebt. Toen hij negentig was reed hij nog op de fiets en toen hij vijfennegentig was nog auto. Als het niet meer gaat, moet je alternatieven vinden die voor jou werken. Kracht is iets wat je meekrijgt, dat zit in je genen, je karakter, je opvoeding en je gedachtegoed. Hij geeft een voorbeeld: als mensen zeggen dat ze willen stoppen met roken, lukt dat heel vaak niet. Zelf zegt hij dan: "Ik stop nu en ga mijn hele leven niet meer roken." Zo heeft hij ook gezegd: "Mijn hele leven blijf ik piano spelen." En zo is het gegaan. Je moet jezelf er voor honderd procent voor inzetten (autosuggestie). Voor hem geldt: "Als ik medicatie wil afbouwen, dan ga ik me inlezen en onderzoek doen, je moet zelf de regie houden." Positieve gezondheid wordt voor hem mede bepaald door een fijne familie, de natuur en zijn piano/vleugel. Deze laatste vormt een rode draad door zijn hele leven, hij speelt ieder dag vele uren en heeft nog les. Dat houdt hem scherp.

Wij van het Wijkteam bezoeken de heer Postema al jaren, alleen voor dat wat hem zelf niet lukt, want zelfredzaamheid staat hoog in zijn vaandel. Zijn vrouw is in 2011 overleden, zij had Parkinson. Ook haar hebben wij zorg verleend. De heer Postema heeft dat indertijd als zeer positief ervaren.

Tot slot: hij mediteert iedere dag vele momenten in zijn stoel. Hij laat, met zijn ogen dicht, allerlei gedachten en momenten de revue passeren. Wat hem scherp houdt zijn zijn vele herinneringen aan gebeurtenissen en de daarmee gepaard gaande emoties.

Onthulling kunstwerk 'Huiskat Westerholm'

Op woensdag 14 februari is er een kunstwerk onthuld in de centrale hal van Westerholm.

Het is een kleurrijk kunstwerk, tot stand gekomen door de creativiteit van bewoners, buurtbewoners en medewerkers van Westerholm. Het is een huiskat, gecreëerd door de kunstenaar Jörg Ridderbusch uit Oldenburg (www.ridderbusch.org). Deze kunstzinnige creatie is gebaseerd op een schilderij van een bewoner, Betty Holtkamp en door onze buurtbewoner Wilbert Höffstadt zijn we in contact gekomen met de kunstenaar, met wie het ontwerp tot stand is gekomen. Het kunstwerk staat symbool voor verbinding en vreugde. De huiskat nodigt uit tot gesprek en brengt vrolijkheid in onze centrale hal.

De opkomst van bewoners en belangstellenden bij de onthulling was groot.

In haar toespraak onderstreepte directeur-bestuurder Dineke Katerberg de oorsprong van het idee. Hieronder volgen haar woorden, om nogmaals te lezen voor degenen die de boodschap niet volledig hebben kunnen vatten en voor bewoners die niet aanwezig konden zijn tijdens de onthulling

Speech Dineke Katerberg onthulling kunstwerk

Hartelijk welkom bij de onthulling van ons kunstwerk. Een bijzonder welkom voor Jörg Ridderbusch, zijn dochter en schoonzoon, die helemaal uit Oldenburg zijn gekomen om deze gebeurtenis bij te wonen.

Het is een bijzonder kunstwerk en vooral de totstandkoming ervan is bijzonder. Al vanaf het begin van de nieuw- en verbouw wilden we graag een kunstwerk in de centrale hal. Maar ja, wat voor kunstwerk. Het moest iets bijzonders zijn, passen bij de visie van Westerholm. Zoals u allemaal weet staat het wonen en samen leven en werken voorop. Wat voor kunstwerk zou nu kunnen zorgen dat wij er allemaal blij van worden, bewoners, bezoekers en collega's en vrijwilligers.

Er is niets tegen op elkaar omhelzende figuren van brons die verbondenheid en samenzijn uitstralen. Maar eerlijk is eerlijk, daar zijn er al heel wat van. Bovendien willen wij als bewoners en medewerkers van Westerholm samen vorm geven aan die verbondenheid, daar hebben we geen kunstwerk voor nodig.

Collega Verona Duursma kwam terug van een weekendje weg met een mooi idee voor een kunstwerk, een kat. We kregen de fantasie van een huiskat die gezelligheid en huiselijkheid uitstraalt, een beetje ondeugend is en uitnodigt tot gesprek en nieuwsgierigheid en verbazing op zou kunnen roepen.

Maar hoe vind je nou een kunstenaar die deze gedachte daadwerkelijk vorm zou kunnen geven? Tijdens een bezoekje aan het echtpaar Holtkamp bleken de kunstenaars kwaliteiten van Betty Holtkamp. Zij toonde dit schilderijtje van gezellige vrolijke poezen. Onze gedachten over een mooie gezellige huiskat voor Westerholm kregen steeds meer vorm. Het schilderij van Betty was een bron van inspiratie.

Zo ook voor Wilbert Hofstadt, als buurtbewoner en tijdelijk medewerker van Westerholm actief betrokken bij het wel en wee van Westerholm. En Wilbert heeft kwaliteiten op het gebied van kunst: als echte kunstliefhebber liet hij tijdens zijn reizen gedachten gaan over de wens tot realisatie van een gezellige fijne huiskat.

Wilbert werd geraakt door de kunst van Jörg Ridderbusch uit Oldenburg. En zo kwam het aan het rollen: we werden enthousiast, Jörg toonde ons zijn werk en luisterde goed naar onze wensen. En vooral dat laatste was ontzettend van belang: Jörg weet ideeën en wensen kunstzinnig te vertalen. En is niet te beroerd om gaandeweg het werk zodanig vorm te geven dat het creatieve proces van opdrachtgever en kunstenaar elkaar versterken.

En niet onbelangrijk: we stonden versteld van de snelheid waarmee Jörg werkt. In december zijn de eerste contacten gelegd en nu is het februari en het kunstwerk staat al twee weken klaar om onthuld te worden!

Nu is dan het moment gekomen om het kunstwerk te onthullen. Mag ik Betty, Wilbert en Jörg uitnodigen de strik en het doek weg te halen?

Tja, dit is onze nieuwe huiskat. U ziet het is een echt kunstwerk. Jörg zou jij nog een kleine toelichting willen geven op het kunstzinnige proces en op kunstwerk zelf?

Kunst is subjectief, ieder vindt er wat van. Ik hoop dat dat ook gaat gelden voor onze huiskat, als centrale spil en vrolijke huiselijke noot in de centrale hal.

Ik dank u en jullie allen voor je aanwezigheid en natuurlijk in het bijzonder Verona, Betty en Wilbert die ieder op geheel verschillende wijze hun bijdrage hebben geleverd aan het ontstaan van onze huiskat! En die door hun actieve betrokkenheid inhoud hebben gegeven aan de visie van Westerholm, namelijk dat we als bewoners, of dat nou in een appartement van Westerholm of in een huis in de wijk is, en als medewerkers samen optrekken om te zorgen dat mensen fijn en veilig oud kunnen worden!

Kennismaken met een Wijkbewoner: Paul de Jong

Het meer betrekken van bewoners uit de wijk die op de een of ander manier een connectie hebben met Westerholm is sinds het gereedkomen van het Beatrixhuys een belangrijk aandachtspunt. In de Bewonersraad is het onderwerp van bespreking op welke manieren hier vorm aan gegeven kan worden. De heer Paul de Jong is sinds het begin van dit jaar een van de nieuwe leden van de Bewonersraad en houdt zich speciaal met dit onderwerp bezig. Hieronder kunt u nader met hem kennismaken.

Paul de Jong is geboren in Hellendoorn, maar verhuisde op vijfjarige leeftijd naar Nijmegen. Zijn ouders wilden dat hij goed rooms-katholiek onderwijs zou krijgen – in de jaren '50 vierde de verzuiling nog hoogtij - en wilden hem het internaat besparen. Zijn middelbare schoolopleiding kreeg hij op het Canisius College, waar hij heel goede herinneringen aan bewaart. De docenten – allemaal Jezuïeten – waren stuk voor stuk hoog opgeleid en dat was niet alleen in de lessen merkbaar, maar ook in de activiteiten er om heen (sport, toneel, muziek, debatteren).

Gedurende bijna zijn hele middelbare schooltijd was Paul van plan om architect te worden, maar in de laatste maanden voor het eindexamen koos hij toch voor een studie geneeskunde. Hij wilde graag in Groningen studeren, maar dat ging niet zomaar. Halverwege de jaren '60 was ten gevolge van de geboortegolf de toestroom van studenten geneeskunde zo groot, dat er een plaatsingscommissie in het leven was geroepen. Paul had als eerste keus Groningen opgegeven, maar werd geplaatst in Nijmegen, zijn tweede keus, ervan uitgaande dat de plaatsingscommissie je niet naar je eigen woonplaats zou sturen. Omdat hij echt genoeg had van Nijmegen koos hij voor een studie psychologie in Groningen, maar gelukkig kwam er na een maand toch een plek voor hem vrij bij geneeskunde.

Dat zowel de geneeskunde als Groningen voor hem een heel goede keus is geweest blijkt uit het feit dat hij na het afronden van zijn studie altijd aan het UMC in Groningen verbonden is gebleven. Hij is daar in 1991 hoogleraar nefrologie geworden. De enige 'uitstapjes' waren naar *Curaçao, waar hij in de laatste fase van zijn studie – alleen - en in de beginfase van zijn opleiding tot internist – met zijn vrouw en drie kinderen – in het totaal een jaar of vijf heeft doorgebracht. Als nierspecialist heeft hij zich in het bijzonder ingezet voor het voorkomen van nierziekten.*

Het gezin de Jong woonde eerst in Ten Boer en vanaf 1980 in Haren. Hier geniet Paul sinds zijn pensionering geweldig van zijn tuin. Tot zijn 50ste deed hij veel aan sport, maar nu heeft het tuinieren hem en zijn vrouw helemaal te pakken. Zij voelen niet de behoefte om naar het westen te verhuizen, waar hun kinderen inmiddels wonen. Er is hier genoeg te beleven en zij begrijpen niet waarom mensen meewarig gaan kijken als je zegt dat je in Groningen woont.

Toen Paul lid van de Bewonersraad werd, wist hij niet dat Westerholm indertijd door de Jozefparochie en de Rijkers-Lubbers Stichting is gebouwd. Het grote portret van het echtpaar Rijkers-Lubbers riep herinneringen bij hem op en maakte een cirkeltje rond: vanuit zijn studentenkamer aan de Radesingel keek hij uit op de Sint Jozefkathedraal en Huize Rijkers-Lubbers....

Zelfstandig thuis met vertrouwen!

‘Zelfstandig thuis met vertrouwen’ is de slogan van de campagne van Groninger Kracht waar Westerholm bij is aangesloten. Sinds februari 2023 bundelen 17 Groninger ouderenzorgorganisaties hun krachten in ‘Groninger Kracht’.

Het doel van de campagne is om om (toekomstige) ouderen ervan bewust te maken dat technologie kan helpen om fijn en veilig oud te worden in de eigen omgeving.

Met de juiste (digitale) hulpmiddelen kunnen mensen veilig en vertrouwd thuis wonen, en genieten van de vrijheid die technologie biedt. Hieronder vertelt mevrouw Cool-Dill, bewoner van Westerholm, over de slimme oplossing de ‘medicijndispenser’.

In een mooi appartement in Westerholm woont mevrouw Cool-Dill. Ondanks dat ze niet helemaal fit is, vertelt ze graag over haar medicijndispenser. ‘Ik ontvang weinig zorg en kan alles nog, maar het tempo wordt wat anders als je ouder wordt.’

Aan de slag met de medicijndispenser

Vanwege een slechte rug slikt mevrouw Cool-Dill medicijnen, die haar klachten redelijk verhelpen. Sinds zo’n drie maanden gebruikt ze hiervoor een medicijndispenser. Deze geeft op een vast tijdstip een signaal en de juiste hoeveelheid medicijnen. ‘Het maakt een herrie, maar dat is heel handig als je gehoor wat minder wordt. Hij is niet te missen.’

Echt een aanrader

Mevrouw vindt de medicijndispenser prettig in gebruik, en het was makkelijk te leren. ‘Het valt me tegen dat nog niet meer mensen ‘m gebruiken. Je moet even wennen, maar daarna is het superhandig.’ Ze heeft ook een mooie oplossing om te voorkomen dat de medicijnen na het openen van het zakje op de grond vallen. ‘Ik doe ze dan op een klein schaalpje, zodat ik ze niet hoeft te zoeken.’ Mevrouw hoopt dat meer mensen de medicijndispenser gaan gebruiken, want het kan veel mensen helpen.

Trotse oma

Haar ogen lichten op als ze begint te vertellen over haar kinderen en kleinkinderen. Daarmee praat ze weleens over haar gezondheid, maar het liefst hoort ze hen praten over hun leven. ‘Dat is het leukst! Al ga ik mijn kleindochter, die bijna arts is, toch maar even vragen of ze de medicijndispenser ook kent.’

Mevrouw Cool-Dill laat het apparaatje zien. Hij staat op de slaapkamer, want zo hoeft ze er niet de hele tijd naar te kijken. ‘Ik ben er heel blij mee en hoop dat het andere mensen net zoveel kan bieden.’

Boekbespreking

Annemiek Lely: Het koffertje van oom Tom

Op 19 april vorig jaar gaf Annemiek Lely een lezing in 'Westerholm' die helaas door weinig mensen werd bezocht. Hebt u het gemist? Het boek dat ze schreef staat al bij u in de gemeenschappelijke bibliotheek. De moeite waard om het even te lenen en te lezen.

Annemiek schreef een boek over haar oudoom en verzetsstrijder Tom Navis. Weer een boek over de oorlog, hoor ik u al zuchten. Maar wacht even en lees mijn tekst even uit. Dit boek gaf mij inzicht en misschien u ook.

Het verhaal is overzichtelijk. Een Haags patriciërsgezin, een artsengezin, met vaste conventies en verwachtingen. Studeren in Leiden, medicijnen, hoort erbij. Tom kiest anders en wel voor de studie tot scheepsbouwkundig ingenieur aan de Hogere Technische School in Delft. Het zijn de vooroorlogse jaren en als de oorlog uitbreekt krijgt het verhaal enigszins de sfeer die we kennen van 'Soldaat van Oranje'

Een studentenvereniging, bij toeval in het verzet verzeild raken, spionage en later verraden door Anton van der Waals. Scheveningen, Haaren, Utrecht, Amersfoort, Natzweiler-Struthof.

En dat koffertje ging heen en weer met spullen en de was.

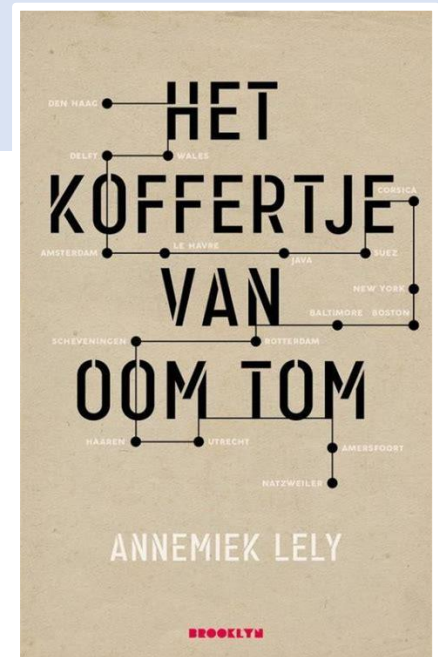
Door haar kennis en ervaring met het historische bronnenonderzoek brengt de 30-jarige auteur onbekende aspecten van haar voorouders aan het licht. Losse verhalen krijgen een context.

Het begint met de openen van het bijna vergeten koffertje op zolder. De inhoud roept vragen op, interviews volgen, archieven geraadpleegd en plaatsen bezocht. Vragen roepen nieuwe vragen op en haar onderzoek verdiept zich.

'Zo gaat het vaker. De tweede generatie staat te dichtbij. Die durven niets te vragen. Maar kleinkinderen staan er net iets verder vanaf en gaan op onderzoek uit' (citaat blz. 17)

In dat vragen wordt steeds duidelijker dat de context van het verhaal verschilt in perspectief en gevoel tussen de vragenstelster en de geïnterviewden.

De generatie 70+ ers herkent moeiteloos de zwijgzaamheid over de oorlog in de jaren nadien. De scherpe scheiding tussen goed en fout, tussen dader en held, tussen verzet en weggijken. Woorden die ons senioren direct terugbrengen naar het gevoel van die tijd.

Dat vanzelfsprekende perspectief ontbreekt de derde generatie bij het lezen, nadenken over en interpreteren van die periode.

Daarom zal een gesprek tussen generaties over de grote vragen van oorlog, vrede, veiligheid en verzet vanuit een totaal verschillend perspectief worden gevoerd. Met daarbij de morele vraag: wanneer ben je een racist of een held. En beide invalshoeken verdienen respect, zoals dit boek laat zien. En wanneer ben je een racist. Dat besef maakt dit boek voor mij erg waardevol.

Annemieke Lely onderzoekt wat verzet betekent en betreft die vraag op zichzelf. Wanneer is verzet legitiem en wat doe ik zelf. Gedachten van de eerdere generatie steeds weer toetsen aan zichzelf geeft dit boek dynamiek en zeker ook actualiteit. Ze heeft een vlotte pen en kan over grote onderwerpen lichtvoetig schrijven zonder het kleiner te maken.

In september start het nationale project '80 jaar Vrijheid'. Op de website valt te lezen: 'Wij kregen in 1945 onze vrijheid terug, maar op veel plaatsen in de wereld wordt tot op de dag van vandaag oorlog gevoerd. Vrijheid is nooit af; we moeten er dagelijks aan werken om de ander de ruimte te geven en onze democratie te bewaken. Op die manier blijft Nederland een vrij, tolerant land. Daarom vieren we vrijheid niet alleen, maar samen. Want vrijheid deel je met elkaar.'

'Het koffertje van oom Tom' is wat mij betreft een van de bouwstenen voor een breder gesprek over verzet en vrijheid dat u misschien voert met uw nageslacht of vrienden/vriendinnen. Dat het een actueel thema is hoef ik u niet uit te leggen.

Henk Boomker

Otto de Kat. Het uur van de olifant. Amsterdam, 2022

Wat heeft de band tussen Nederland en Indonesië (voorheen Nederlands-Indië) een vloed aan prachtige literatuur opgeleverd. Ik denk dat velen van u vroeger kennis gemaakt hebben met het tragisch-romantische verhaal van 'Saidjah en Adinda' uit de 'Max Havelaar' van Multatuli of met het boekenweekgeschenk uit 1948: 'Oeroeg', geschreven door Hella Haasse. Wellicht ook zijn de boeken van Couperus bij u bekend: 'De stille kracht' of 'Van oude mensen de dingen die voorbijgaan'.

Natuurlijk en terecht krijgen in deze tijd de koloniale uitbuiting en het slavernijverleden alle aandacht als het om onze voormalige kolonie gaat. Koning Willem-Alexander bood in 2020 excuses aan voor het geweld tijdens de onafhankelijkheidsstrijd in de periode 1945 – 1949 en recent voegde hij daar verontschuldiging aan toe voor het slavernijverleden. Deze thema's zien we ook terug in de literatuur vermengd met aandacht voor de schoonheid van het land, de overweldigende natuur, de boeiende cultuur, het mysterieuze. Of, zoals de schrijver Otto de Kat het formuleert: 'We horen er niet, maar eenmaal daar geweest en je bent verloren.'

Zijn roman 'Het uur van de olifant' speelt zich af in de jaren van de Atjehoorlog (1873-1904). Als er ergens excuus voor aangeboden moet worden, dan was het wel voor die periode van wreed geweld en onderdrukking. En protesteren of demonstreren daartegen hier in ons land was er niet bij! Dat was landverraad!

We maken kennis met twee vrienden, die allebei als officier bij het KNIL gediend hebben, eind negentiende/begin twintigste eeuw. Zij nemen deel aan de 'pacificatie' van Atjeh, vanouds een machtig sultanaat op Noord Sumatra. Onder leiding van een legendarische, strijdbare vrouw, Tjoet Nja Dinh, wordt een succesvolle guerrilla uitgevochten tegen de 'kafirs' (ongelovige blanken) en hun helpers. De jonge luitenant Maxim wordt tijdens een expeditie zwaar gewond en krijgt – blind aan een oog – eervol ontslag en vertrekt naar Holland. Maar eerst maakt hij tijdens zijn revalidatie kennis met W.A., die Maxim bewust maakt van de wrede terreur van het leger. In zijn verontwaardiging en woede schrijft W.A. onder het pseudoniem 'Wekker' 17 pamfletten in De Avondpost, waarin hij de misdadige acties, door de hogere legerleiding aangemoedigd of op zijn minst toegelaten, openbaar maakt.

Als W.A. zelf vals beschuldigd wordt en weliswaar door de krijgsraad vrijgesproken is, verlaat hij het leger en vindt hij een baan bij de Indische spoorwegen. Tijdens zijn verlof zoekt hij Maxim op, die als kersverse jonge burgemeester van Texel, gelukkig getrouwd met Roy, probeert zijn verleden achter zich te laten, maar altijd is er heimwee, weemoed en verlangen naar dat verre Indië. De komst van W.A. brengt natuurlijk alle dierbare herinneringen, maar ook de trauma's in een stroomversnelling: de spanning van de expeditie, het gevaar van het aanvalsuur als het licht wordt en de olifant ontwaakt. Maar ook de kameraadschap, het landschap, de kleuren, de geuren.... . Maxims nachtmerries worden zo hevig dat Roy hem met veel moeite naar een psychiater krijgt; het schuldgevoel en de onmacht vreten aan hem, dat hij getuige is geweest van een standrechtelijke executie door zijn meerdere zonder dat hij er iets tegen gedaan heeft. W.A. keert terug naar zijn Indië; hij kan niet aarden in Holland.

De schrijver weet de sfeer van de tropen heel goed weer te geven en zet die in een mooi contrast met de natuur op Texel. Het is knap hoe hij de beide vrienden karakteriseert: elk op hun eigen manier bezig met het verleden maar één in hun liefde voor dat verre land. De figuur van Maxims vrouw Roy die een sleutelpositie inneemt tijdens het bezoek van W.A. aan Texel, wordt voor de lezer ook mooi ingekleurd.

Friso Bavinck

Een exemplaar van deze roman kunt u vinden op de leestafel of in de bibliotheek van Westerholm.

De Sociale Brigade

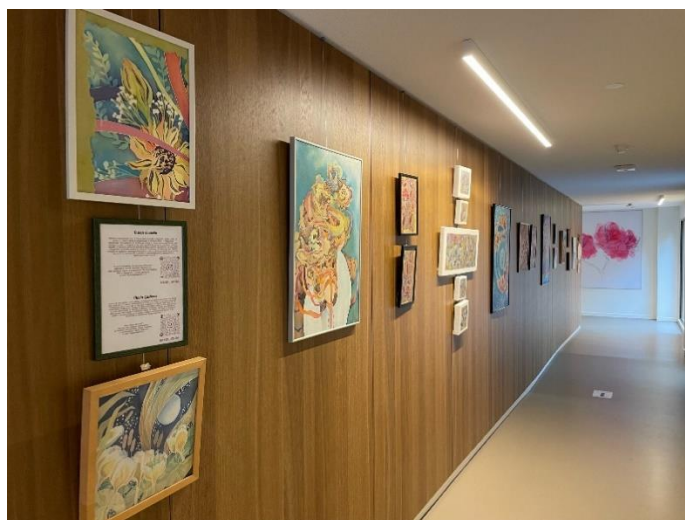

De Sociale Brigade is een groep Nederlandse en Oekraïense vrijwilligers, bestaande uit zorgzame inwoners van Haren, Groningen en omgeving. We ondersteunen mensen die zijn gevlucht en die hun toevlucht hebben gevonden in Nederland. De Sociale Brigade geeft om het welzijn van de mensen hier en om het welzijn van hun familie en vrienden thuis. Zoals bijvoorbeeld mensen die in het Nescio aan de Emmalaan in Haren wonen, of bij particulieren in de omgeving.

We werken intensief samen met Westerholm. Zo is elke zaterdagmiddag van 15:00 – 17:00 de mogelijkheid spullen te brengen naar Westerholm. Deze spullen worden naar Oekraïne gebracht.

Er hebben eind vorig jaar Oekraïense vrouwen meegeholpen met het maken van kerststukjes. Een van de deelnemers zei: “Bij Westerholm kom ik tot rust.” En een ander vulde dit aan met: “De sfeer is hier altijd heel fijn en prettig. Het is goed om ons Nederlands met de bewoners te kunnen oefenen.”

We hebben samen een kerstoptreden met dans, muziek en zang georganiseerd eind december. Het dansen werd gedaan door kinderen die in Nescio les krijgen van een van onze vrijwilligsters, Natalie Marchuk. Zij had een dansschool in Kyiv die ze heeft moeten achterlaten toen ze naar Nederland vluchtte.

Vanaf 12 maart is een expositie te zien van een andere vrijwilligster, Olesya Liashova. Zij is gespecialiseerd in petrivka kunst, een oude traditionele schilderkunst. Ook zij heeft met haar twee jonge kinderen, die nu 2 en 6 zijn, haar land en haar man moeten achterlaten.

Ook hebben we een Vrienden van Westerholm concert mogen verzorgen op zaterdagmiddag 9 maart. Een prachtig optreden door sopranen Tanya Kolisnyk en Elina Micheeva en afgesloten met een dansoptreden door de kinderen.

Een zeer geslaagde middag met veel belangstelling bij de bewoners van Westerholm.

De oorlog is helaas nog niet voorbij. Mede dankzij deze samenwerking van Westerholm en De Sociale Brigade, verlichten we het leed een beetje van de Oekraïense mensen die in ons dorp zijn komen wonen.

De Sociale Brigade zet zich in door:

- Stimuleren van integratie in Nederland
- Organiseren van activiteiten
- Blijvend aandacht vragen voor humanitaire situaties
- Bieden van morele support

Zie www.socialebrigade.com voor meer informatie en foto's van onze activiteiten.

Interesse om vrijwilliger te worden? Welkom! Mail naar info@socialebrigade.com en dan nemen we contact met u op.

Exposities Westerholm

Westerholm is trots op haar prachtige exposities! In ons gebouw vind je het hele jaar door kunst van Open Ateliers Haren.

Van november 2023 tot januari 2024 bewonderden we het werk van Sannie Oppelaar. Daarna, van februari tot april 2024, waren Willem Komduur en Dirk Jetten aan de beurt. En nu, van mei tot juli 2024, nodigen we u uit om te genieten van de verfijnde kunstwerken van Els Meeles en Marion de Boer. Daarnaast hebben we sinds maart een nieuwe expositieruimte geopend in de gang naar het Westerhuys. Hier brengen we de fascinerende petrivka kunst van Olesya Liashova tot leven. Haar schilderijen, met de hand vervaardigd op zijde, zijn daar te bewonderen en laten ons kennismaken met de rijke tradities van Oekraïense kunst. Vervolgens zullen de gangen van Westerhuys gevuld zijn met de levendige en boeiende striptekeningen van het project 'Levensboek in Stripverhaal'. Elk paneel vertelt een verhaal, en elk frame een herinnering.

Willem Komduur

Willem Komduur is in 1943 geboren in Noord-Sleen (Dr.). In 1967 is hij naar Haren (Gr.) verhuisd en heeft als bouwkundige bij de gemeente Haren gewerkt.

Willem is schilder van, onder andere, landschappen van zijn geliefde Drenthe en de prachtige luchten boven Groningen op een grotendeels figuratieve manier, die neigt naar expressionisme. Ook bloemen en bomen zie je terug in zijn vaak kleurrijke werken.

Hij is autodidact, tekende van jongs af aan en nadat hij stopte met zijn werk als bouwkundige is hij gaan schilderen.

Hij schildert met olieverf op linnen of paneel.

Naast het gebruik van penselen werkt hij ook graag met het paletmes.

Willem wil alleen schilderen wat hij zelf mooi vindt, vaak grote werken, maar als intermezzo ook eens een serie kleinere werken met vogels.

“Precies getroffen en om zo te willen hebben”.

Op afspraak is het werk ook thuis te bezichtigen.

Voor meer informatie zie: www.willemkomduur.nl

Expositie – Dirk Jetten

Als kind heb ik veel getekend, zoals stripfiguren uit de Donald Duck en mijn opa. Op de middelbare school koos ik tekenen in het HAVO vakkenpakket, waarbij ik me kon verdiepen in kunstgeschiedenis en grafische technieken als etsen en lino'sneden maken. Toen zijn al de eerste stapjes in de fotografie gezet met de "Brownie" van mijn ouders.

Van 2000 tot 2012 ben ik voornamelijk bezig geweest met digitale fotografie en beeldbewerking, zoals het maken van [posters](#), [flyers](#) en foto's van de toneelvoorstellingen van Rederijderskamer Sappho in Loppersum.

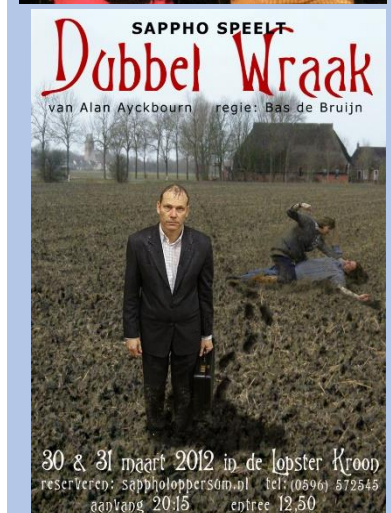
Na de verhuizing naar Haren is vervolgens verbreding gezocht bij de teken- en schildergroep van Jan Eykenaar in het [Clockhuijs](#) in Haren, wat weer nieuwe uitdagingen en inspiratie opleverde.

Van 2017-2020 heb ik les in [modeltekenen](#) van [Tiny Buurke](#) gehad, inspirerend kunstenaar en docent, wekelijks in het [Poortershoe](#)s te Groningen. In 2019 een cursus portretschilderen aan de [Klassieke Academie](#) Groningen, van docent [Anne-Rixt Kuik](#). Van 2021 tot 2024 cursussen portret- en modelschilderen van o.a. [Ruben Postema](#), [Annelies Middel](#), [Ad Kempers](#) en [Joyce Eijkhout](#) bij de Noorderateliers te Groningen. Daarnaast zelfstudie, bijvoorbeeld door het maken van een mastercopy van een beroemd schilderij:

Het tekenen en schilderen van mensen en dieren vind ik nog steeds fascinerend en uitdagend. Het biedt oneindig veel mogelijkheden voor artistieke expressie. Momenteel gaat mijn belangstelling steeds meer uit naar surrealistische voorstellingen.

Website: www.dirkjetten.nl
@dirk.jetten.art

Instagram:

Expositie – Els Meeles

Interesse in de natuur is altijd het uitgangspunt voor mijn werk geweest. Als bioloog begon ik met nauwkeurige waterverfstudies van bloemen en planten en ook na de opleiding aan Academie Minerva bleef de natuur mijn belangrijkste inspiratie. Een exacte weergave maakte plaats voor meer impressionistische aquarellen van bloemen en landschappen. Hierna ben ik ook veel met acryl gaan werken. Door steeds meer te abstraheren benadruk ik de beeldelementen die me boeien. Ritme, herhaling en licht/donker contrast zijn hierbij voor mij interessant. Een beperkt kleurpalet draagt er aan bij om dit te benadrukken.

Expositie – Marion de Boer

Analoge fotografie en Textiel

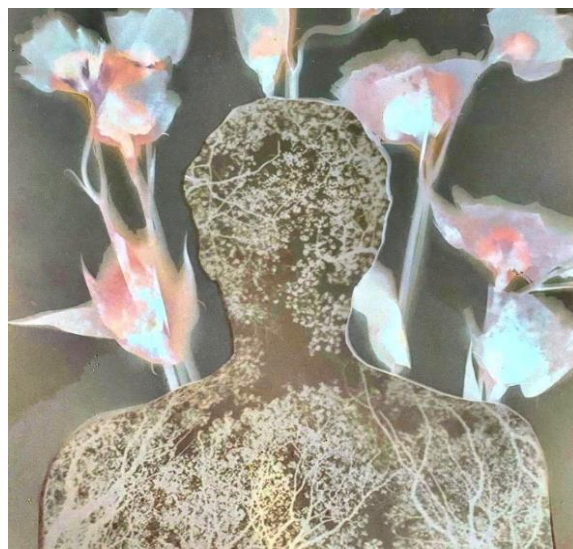
Ik werk graag met natuurlijk materiaal dat er is en waar ik waarde aan kan toevoegen. Daarnaast vormt mijn persoonlijke geschiedenis een dankbare bron. Mijn creatieve proces is gericht op experimenteren waarbij het onverwachte niet geschuwd maar verwelkomd wordt, ook omdat het altijd leidt tot nieuwe mogelijkheden.

Analoge fotografie

Als kind mocht ik samen met mijn vader in zijn donkere kamer foto's ontwikkelen en afdrukken. Hij gaf mij als geograaf ook de liefde voor landschap en de (Wadden)zee mee, thema's die vaak terugkomen in mijn werk. Nu richt ik me met name op experimenteren met oude analoge fotografische technieken en processen zoals cynotypie, limen en pinhole. Bij de contactprints werk ik zonder camera en een pinholecamera is eenvoudig zelf te maken. Het fotopapier waarmee ik werk is over de datum (soms wel vijftig jaar oud) en afgeschreven en krijg ik van bevriende fotografen en fotozaken die er niets meer mee kunnen. Dit maakt de uitkomst onvoorspelbaar en spannend en maakt tevens deel uit van mijn wens om zo ecologisch mogelijk te werken met materiaal dat er al is.

Ecologie

Bij voorkeur werk ik zo duurzaam mogelijk en waardeer en gebruik ik wat er al is, een gevallen boomblad, een gevonden voorwerp of afgedankte kleding. Ik probeer heel bewust de impact op de omgeving zo beperkt mogelijk te houden en eco-vriendelijk werk te maken.

DE HISTORIE VAN WESTERHOLM

MORGENLICHT

DOOR EPPO VAN KOLDAM

Huize Avondlicht zal bij velen bij u bekend zijn als het bejaardentehuis op de hoek van de Rijksstraatweg en de Dilgtweg. Nu heet dit complex De Dilgt. Minder bekend is, dat we in de gemeente Haren ook een tehuis hebben gehad dat werd geëxploiteerd door de Vereniging Protestantsch Christelijk Tehuis 'Morgenlicht'. Dit tehuis stond in Glimmen op de hoek van de Parallelweg en de Oude Schoolweg en werd in 1941 gevestigd in het voormalige hotel Appelbergen. Dat hotel was in 1920 tegenover het toenmalig station De Punt gebouwd door Lucas van Hemmen. Deze Lucas stond in Groningen ook wel bekend als 'ome Loeks' van het bekende liedje, maar dat kunnen we waarschijnlijk meer toeschrijven aan zijn eigen fantasie dan aan historische correctheid. Het station De Punt sloot midden jaren '30 en toen ging het ook met het hotel bergafwaarts. Vandaar de verbouw tot een tehuis voor minder bedeelde alleenstaande bejaarden.

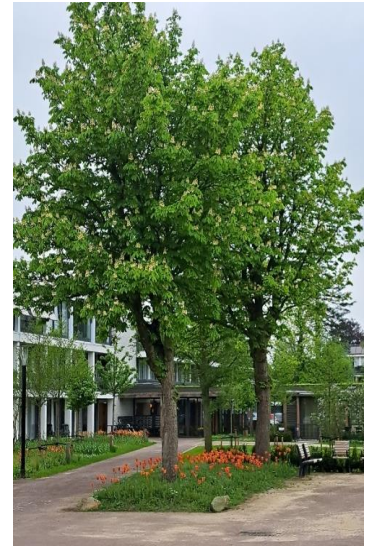
In 1954 woonden er maar liefst 30 dames in het voormalige hotel.

Oude Schoolweg Hotel Appelbergen 1925

Wat groeit en bloeit er in de tuin van Westerholm?

Denk je aan voorjaar, dan denk je aan bloembollen. Op een moment dat veel vaste planten nog bezig zijn hun blad te vormen, hebben bloembollen de bijen en vlinders al lang voorzien van stuifmeel en nectar. Bloembollen zijn daardoor een belangrijke aanvulling op een gevarieerd beplantingsplan. Ook in de nieuw aangelegde tuin van Westerholm is in het voorjaar een prominente rol voor bloembollen weggelegd. Doordat ze in grote getalen zijn gepoot, zorgen ze bovendien voor een spectaculair effect in het voorjaar!

Tulp 'Aladdin'

Tulpen komen in vele soorten en maten. Er zijn onder andere lelietulpen, parkiettulpen, Rembrandtulpen, orchideetulpen, pioentulpen en botanische tulpen. Ze werden voor het eerst ontdekt in het hooggebergte van Kazachstan en kwamen na de verovering van dat land door het Ottomaanse rijk terecht in de siertuin van de sultan van Constantinopel, het huidige Istanbul. Tulpenbollen werden in die tijd als luxe presentjes gegeven aan belangrijke gasten en belandden uiteindelijk zo in Nederland in de Hortus Leiden. De eerste tulpen in Nederland hadden vaak gevlamde bloemen zoals die ook geschilderd werd door Hollandse meesters zoals Rembrandt van Rijn.

Een bijzondere geschiedenis dus en daar komt nog bij dat tulpen soms een beetje van 'divagedrag' worden beschuldigd. Ze hebben namelijk de naam wispelturig te zijn in de tuin. Vaak wordt geadviseerd de bollen na de bloei te rooien en in het najaar weer opnieuw te planten. Anders zou meerjarenbloei lastig of onmogelijk zijn. Met een beetje geluk komen ze een paar jaar na elkaar op, maar even zo vaak is het na één a twee tuinseizoenen alweer gedaan. Dit geldt vooral voor de gecultiveerde tulpen die daarbij ook nog flink wat eisen stellen aan de bodem en standplaats waar ze gepoot worden.

Gelukkig zijn er ook diverse soorten botanische of wilde tulpen die wat minder pretenties hebben en wat dichterbij hun natuurlijke voorouders staan. Tulp 'Aladdin' is zo'n botanische tulp die - onder normale omstandigheden - jaar na jaar terug komt en zich zelf zal vermeerderen. Deze tulp werd ontdekt in 1942 en is vernoemd naar het beroemde sprookje. Met zijn slanke, puntige lelievormige bloemen en mooie kleurschakeringen is het ook nog eens een prachtige bloem om naar te kijken. Het warme, diepe rood in combinatie met het lichtgele of crèmekleurige randje is in ieder geval zeer welkom na een lange grauwe winter!

Wat groeit en bloeit er in de tuin van Westerholm?

Muscari armeniacum

Hebt u ook zo genoten van die diepblauwe zee van blauwe druifjes langs het wandelpad? Nou, wij als buurtbewoners wel! Wat een cadeautje om daar langs te mogen wandelen. Het is tekenend voor het effect dat bereikt wordt als een groep bloembollen in grote aantallen bij elkaar gepoot wordt.

Het blauwe druifje heeft als wetenschappelijke naam *Muscari*, wat afgeleid is van het Griekse woord *moschos*, oftewel musk. De bloemen hebben dan ook een lekkere geur die vlinders en bijen zoals hommels, honingbijen en de rosse metselbij aantrekt. Er zijn ongeveer veertig verschillende soorten *Muscari* in verschillende kleuren waaronder geel, wit, lila, blauw en roze. Maar de meest bekende blauwe druifjes zijn *Muscari botryoides* en *Muscari armeniacum*. Die laatste is in de tuin van Westerholm aangeplant.

Het blauwe druifje wordt ook wel druifhyacint genoemd en dankt zijn naam aan de trosvormige bloemen die doen denken aan een druiventros. Het is een makkelijke voorjaarsbol die goed bestand is tegen het veranderende klimaat. Van nature komt de plant voor in stenige bergweides en graslanden en hij kan zowel droge zomers als natte winters goed verdragen. Bovendien vermeerderd hij zich snel als hij op de goede plek staat. Als het goed is kunnen we dus voorlopig nog wel even genieten van die prachtig blauwe bloemenzee!

Linda Goes is freelance redacteur en tekstschrijver. Ze werkt voor diverse opdrachtgevers en heeft daarnaast een eigen blogmagazine over tuinieren: www.detuinenvanharen.nl
Linda woont met haar gezin en hond in Haren en geniet bijna dagelijks van de mooie tuin van Westerholm als ze langs fietst of loopt.

Allium 'Purple Rain'

Na de piek van de tulpen en de blauwe druifjes mag een andere bloembol gaan staan schitteren in de tuin. Dan is de beurt aan de alliums, ook wel bekend als sieruien. Allium of look is een geslachtsnaam voor een grote groep planten die we allemaal kennen en gebruiken in de keuken. Bieslook (*Allium schoenoprasum*), knoflook (*Allium sativum*), prei (*Allium ampeloprasum*) en gewone ui (*Allium cepa*). De herkomst van de naam allium is niet helemaal zeker. Het Latijnse woord voor knoflook is allium, maar het kan ook zijn dat het is afgeleid van het Griekse woord 'aleo' wat ontwijken betekent en dat zou verwijzen naar de typische geur van deze familie.

Het leuke van al deze looksoorten is dat ze - als ze de kans krijgen - allemaal eenzelfde bolronde bloeivorm hebben als de sierui. Maar goed, die laatste is natuurlijk verder geteeld op uiterlijke kenmerken en is daarmee toch wel iets spectaculairder dan de 'gewone' looksoorten. Dat geldt ook voor Allium 'Purple Rain' in de tuin van Westerholm. Talloze kleine stervormige bloempjes per bol maken de plant niet alleen fascinerend om van dichtbij te bekijken, maar leveren ook veel nectar en stuifmeel aan diverse bijensoorten en vlinders.

De meeste sieruien bloeien in het late voorjaar of de vroege voorzomer, zo rond april, mei, juni. Ze bloeien lang, zeker in gunstige omstandigheden, en drogen na de bloei langzaam uit waardoor ze nog lang decoratief blijven. De vele zwarte zaadjes die dan te zien zijn in de uitgebloeide bollen, zorgen ervoor dat allium zich weer makkelijk vermeerderd en trekken vogels aan. Het is dus een makkelijke en nuttige plant maar met een groots effect. Dat laatste weten de bewoners en omwonenden van Westerholm maar al te goed: zij genieten tijdens de bloeiperiode dagelijks van deze grootse show!

In ontmoeting met elkaar

Activiteiten bij Westerholm

Activiteiten

- Elke dag samen koffiedrinken in de huiskamers en het Grand Café vanaf 10.00 uur. In het weekend vanaf 10.30 uur.
- Het restaurant, voor de warme maaltijd, is dagelijks geopend van 17.00 tot 18.30 uur.
- Maandelijks zijn er borreluurtjes, gezellige avonden met de opschudders en een herensociëteit.
- U kunt meedoen aan spelletjesmiddagen met sjoelen, rummikub, scrabble, dammen.
- Wekelijks is er koersbal, biljarten of koor. Hier kunt u lid van worden.
- Er zijn creatieve activiteiten zoals kleuren, kaarten maken, bloemschikken.
- U kunt met elkaar in het Grand Café kijken naar natuurfilms, muziek- en speelfilms.
- We organiseren concerten, exposities, workshops en lezingen.
- Wekelijks bieden we 'Meer Bewegen' met begeleiding aan in de fitnessruimte en van maandag t/m vrijdag is er om 11.15 uur de mogelijkheid om samen te bewegen in het grand café.
- Om de week is er een voorleesmiddag op de maandag in het Wijkhuys.

Voor bewoners van Westerholm en bewoners in de wijk organiseren wij diverse activiteiten. Deze zijn afgestemd op de wensen van onze doelgroep. De activiteiten worden in kleinere of grotere groepen aangeboden in de huiskamers en in het Grand Café.

Agenda

In ons activiteitenoverzicht kunt u lezen wat er georganiseerd wordt. U kunt ons activiteitenoverzicht vinden in het folderrek in de centrale hal, lezen in het Grand Café of op onze website: www.westerholm.nl

Tips

Ideën en wensen voor een activiteit kunt u laten weten aan het Hospitality team: Janneke Sloot en Verona Duursma. Zij zijn bereikbaar via onze receptie: 06-31134985 of hospitality@westerholm.nl

Faciliteiten

Het wekelijkse activiteitenprogramma en de mededelingen zijn af te halen uit het folderrek in de centrale hal. Belangstellenden kunnen deze informatie ook vinden op onze website: www.westerholm.nl

Grand Buffet Westerholm

Het Grand Buffet op de begane grond is elke dag geopend van 11.00-14.30. In het Grand Buffet vindt u uw brood(beleg), zuivel, drinken, tussendoortjes, toiletpapier, afwasmiddel, afvalzakken en vochtige doekjes. Ook zijn hier de koelverse maaltijd en de broodmaaltijd verkrijgbaar.

Pedicure

Bewoners in Westerholm kunnen zelf een pedicure regelen. Heeft u nog geen pedicure en heeft u een nodig, vraag dan uw EVV'er. Deze weet welke pedicures regelmatig in Westerholm komen.

Kapper

Mevrouw Hegge is op dinsdag- en donderdagmorgen in Westerholm. Afspraken gaan via de receptie.

De kaasboer staat elke dinsdagmiddag om 14.30 uur met zijn kaasbus bij Westerholm. Hij staat bij de hoofdingang van Westerholm.

Duo scootmobiel en duo fiets

Samen erop uit? Wat is er gezelliger!

In Westerholm hebben we een duo scootmobiel en een duo fiets beschikbaar. Zodat u samen op stap kunt, terwijl er maar één bestuurder nodig is. Hierdoor is het altijd mogelijk iemand mee te nemen die niet per se hoeft te rijden. U kunt de scootmobiel en fiets reserveren bij de receptie van Westerholm. Voordat u pad gaat, krijgt u een korte instructie over het gebruik, zodat u vertrouwd en veilig de weg op kunt. De scootmobiel en fiets zijn door ons verzekerd en wij zorgen ervoor dat u goed zichtbaar bent met een reflecterend vest over de stoel van het scootmobiel.

Origami-kunstenaar Joost Langeveld in zijn keuken in Haren. Vrijwel alles op de foto - behalve het meubilair - is gevouwen.

Joost woont in papieren paradijs

Joost Langeveld is origami-kunstenaar. En niet zo'n beetje ook. Zijn appartement in hartje Haren staat bomvol met de vouwsels die zijn handen in de afgelopen 25 jaar schiepen. Ja, je zou kunnen zeggen dat Joost in een papieren werkelijkheid leeft.

ERNST SLAGTER

De mini-stad in de woonkamer van Joost Langeveld.

Laatst moesten de gasmeters vervangen worden. Liepen twee mannen met ogen zo groot als schoteltjes door zijn bovenwoning. Wat hadden ze nu aan hun fiets hangen, zag je ze denken.

Neem de keuken. Op de keurig gedekte (echte) eettafel staan twee (echte) borden. Maar het amper van echt te onderscheiden spiegelei, de patatjes, hamburger, kippenboutjes, pizza salami, loempia's, aardbeien gebakjes, bonbons, paprika's, chips, macarons, popcorn, muffins, taart en het sorbetijs kun je beter niet eten.

“ IK HEB WEL ALTIJD DE GORDIJNEN DICT. ANDERS VERKLEURT ALLES

Wat eten we vandaag?

De 'koelkast' van Joost Langeveld.

Origami in de woonkamer.

Hij werkt achttien uur per week als medewerker ict bij zorgcentrum Westerholm in Haren. Maar het zou te ver gaan om dat zijn dagelijks leven te noemen. Het gros van zijn tijd ('vier uur op een doordeweekse dag, zes tot acht uur in het weekend') gaat tenslotte op aan origami.

Hoe een hobby zó uit de hand kan lopen? Joost haalt zijn schouders op. Hij werkte altijd al graag met zijn handen. En als Joost ergens aan begint, levert hij bij voorkeur geen half werk. Hij wil uitblinken in wat hij doet. Waarom zou ie er anders überhaupt aan beginnen?

Voordat hij zich met zijn hele ziel en zaligheid op origami stortte, leefde hij zich als tiener eerst nog uit op het poolbiljart. In die tijd struikelde je in Groningen over de poolcafés. Een jaar lang bevond Joost zich bijkans de godganse dag op zolder van zijn ouderlijk huis. Daar oefende hij op een zelfgemaakte biljarttafel zo'n zes uur per dag. Tegen het bezetene aan. Hij kreeg het poolen onderhand al aardig onder de knie. „Ik heb meermaals de tafel in een keer leeg gespeeld.“

Maar het werd wat eentonig, dat spelletje met die keu en de ballen. Dus stapte hij over op origami. Logisch.

Van YouTube had toen - we schrijven de jaren rond de eeuwwisseling - nog niemand gehoord. Maar op internet zag Joost foto's van origami-kunst. „Ik was meteen verkocht en begon met bloemen. De mensen om me heen wisten niet wat ze zagen. Al waren het toen vooral vrouwen die onder de indruk waren, hoor.“

Al snel ging hij instructie filmpjes maken. Op YouTube is zijn origami door miljoenen mensen over de hele wereld bekeken. Be-

wonderaars maakten zijn creaties na. „Dat geeft een kick, hoor. Niet normaal.“

Joost verdiende met de advertentie-inkomsten een paar honderd euro per maand bij. Maar een paar jaar geleden haalde hij zijn florerende videokanaal eigenhandig uit de lucht. Bewonderaars maakten zich grote zorgen. Sommigen vreesden zelfs dat hij dood was.

Maar Joost is springlevend. „Ik was er gewoon even zat van. Ik begon me een YouTube-slaaf te voelen. Ze vroegen me eens om alle filmpjes aan te vinken die speciaal voor kinderen waren. Vanwege eventuele reclame, wat in dat geval niet mag. Nou, ik heb zo'n 500 filmpjes gemaakt. Daar ging ik dus mooi niet aan beginnen.“

Inmiddels is hij terug op YouTube, zij het met wat minder abonnees dan in zijn gloriejaren. Joost haalt zijn schouders op. Hij maakt naast video's ook instructieboeken. Hij wijst op een käft met de titel *Fabulous Folded Flowers*. „Mijn eerste boek. Een eerste oplage van 12.000 exemplaren. Vooral in Amerika populair.“ Of neem *Flower Origami*, gewoon te koop op Bol.com. „75.000 keer verkocht. Geen kattenpies.“

Joost is trouwens geen scherpshijper. Bij origami is het de bedoeling om figuren uit één stuk papier te vouwen. Knippen en plakken is officieel niet toegestaan. Leuk en aardig, maar hoe had hij anders die schitterende mini-stad (inclusief reuzenrad) en het heksenhuis in zijn woonkamer tot leven moeten wekken? „Het moet wel een beetje leuk blijven“, mompelt -ie.

Hij wijst trots naar de muur. Daar hangen de vleugels van een arend. „Het mooiste wat ik gemaakt heb, denk ik. Die vloeiende lijn van de vleugels. Da's mooi gelukt.“ Een zucht: „Je wil alleen niet weten hoeveel tijd dit project heeft gekost. Maar goed, dan heb je ook wat.“

Binnenkort houdt hij open huis, stuurde hij vorige week in een persbericht aan deze krant. Inmiddels hebben zich al een slordige 70 origami-liefhebbers voor dat geplande weekend in april aangemeld. Om Project X-toestanden te voorkomen - je weet maar nooit in Haren - wil Joost de aanloop liefst enigszins spreiden. „Maar als er nog meer mensen geïnteresseerd zijn in origami, kunnen ze altijd een afspraak op een ander moment maken. Ik heb genoeg om te laten zien.“

Voor nu is het tijd om afscheid te nemen. In het trapportaal naar zijn papieren paradijs vouwt -ie rapper dan rap een sjekkie.

Koud kunstje natuurlijk.

FOTO'S: JASPAR MOULIJN

De deur van Joost' koelkast staat open, de stekker is eruit. Maar deze pakken melk, kaas, maïskolven, puddinkjes en sandwiches raken niet bedorven. „Ik heb wel altijd de gordijnen dicht. Anders verkleurt alles razendsnel door de zon.“

Het fornuis staat eveneens vol met origami-gerechten. Hij kookt daarom doorgaans bij zijn moeder, die even verderop woont. Douchen doet hij daar eveneens. Moet ook wel, want zijn badkamer krioelt van de papieren zeedieren. In de douchecabine staat bovendien een enorme vuurtoren. Die houdt Joost liever intact.

Ikjes¹ door mevrouw Holtkamp

Bewoner van Beatrixhuys

Muziek verbreedert

Komend van een repetitie van het ensemble, ga ik nog even bij de buurtcafetaria langs. Naast mij staat een oudere man. Hij staart naar de koffer op mijn rug. “Van de muziek zeker?” Ik knik, en antwoord: “Repetitie gehad.” Ik bestel een patatje. De man vervolgt: “Ik houd ook erg van muziek.” In gedachten koppel ik hem aan een accordeon, daar lijkt hij mij wel de juiste persoon voor. “Ik zet iedere morgen de radio aan, “gaat hij verder, “maar m’n vrouw houdt er niet van, die zet hem steeds weer uit!” Een niet al te harmonieus stel, lijkt mij. Hij bestelt een “open been” en een “berenklauw”. Een combinatie die in dit geval wel zal passen. Ik denk dat het “open been” voor hem is.

Vis

Twee dames naast mij op het terras bestuderen de menukaart. Ze kiezen voor een visgerecht, maar wat is zonnevis? Ze vragen het meisje wat dit voor een vissoort is. Zij weet het ook niet, maar zal even informeren. Even later komt ze terug met het antwoord: “Het is witvis uit Azië. Ziet er lelijk uit met tentakels”. De dames kijken elkaar verschrikt aan. “Doet u die kabeljauw maar!” Zo raken ze hier hun zonnevis nooit kwijt.

1 Een Ikje is een persoonlijke ervaring of grappige anekdote in weinig woorden. In de vaste Ikjes-rubriek van de NRC zijn de lezers de auteurs van de ikjes.

Installatie

“Mam, kun je morgen oppassen?” Ik kijk op de kalender. “Prima hoor, maar dan moet je Bas wel hier brengen want de nieuwe cv-ketel wordt geïnstalleerd.” De volgende morgen staat Bas al vroeg voor de deur. De oude ketel wordt net het huis uitgedragen. Bas volgt alles op de voet. Als de monteur hem vraagt of hij wil helpen is hij de koning te rijk. Hij mag meehelpen buizen zagen en sleutels en tangetjes aangeven. Ik heb de hele dag geen kind aan hem. Onder het eten zeg ik tegen mijn man: “De nieuwe burgemeester wordt maandag geïnstalleerd, zullen we er heen gaan?” Bas veert op. “Oma, mag ik mee?” “Ik denk niet dat er voor jou veel aan is.” “Jawel hoor”, knikt Bas nadrukkelijk, “ik kan best goed helpen. Ik kan ook tegen het kruitvat tikken” (expansievat is ook wel een erg moeilijk woord) “om te horen of ie het doet en dan kan de burgemeester weer douchen!” Welke burgervader kan zo’n hulpje weigeren?

Die zit!

Ik haat ze, die rotmuggen. Ze moeten mij altijd hebben. Er gaat geen zomer voorbij of ik zit onder de muggenbulten. In de bus naar Groningen zoemt er weer zo’n ellendeling om mijn hoofd. Veel ruimte om om mij heen te meppen heb ik niet, de bus zit aardig vol. Vóór mij zit een man met een kaal hoofd. En ja hoor, de mug heeft het ook ontdekt. Hij landt bovenop de kale schedel. Ik wacht gespannen af. En ja, daar zwaait ’s mans hand door de lucht. Een voltreffer! “Die zit”, roep ik iets te luid. De hele bus kijkt verstoord in mijn richting. De man voor mij kijkt achterom. “Bedankt”, mompel ik zachtjes. Hij kijkt mij niet begrijpend aan. Nou ja ’t scheelt mij een muggenbult!

Eén April

In een tuincentrum zie ik een mooie kunststof paddenstoel, rood met witte stippen. Hij is net echt. Ik krijg een idee! Binnenkort is het één april en als ik nu eens..... Mijn man is een verwoed tuinier en om de bodem gezond te houden strooit hij rijkelijk met mest. Ik licht de kinderen in en we hebben al dagen van tevoren dikke pret. Eén april sluip ik ’s morgens vroeg de tuin in en zet de paddenstoel aan de voet van de boom midden in het grasveld. En ja hoor..... even later komt manlief opgewonden vertellen wat een prachtige paddenstoel er ontstaan is dankzij zijn goede bemesting. De kinderen en ik liggen in een deuk. Hij kan de mop achteraf ook wel waarderen. Een paar dagen later wordt er aangebeld. “Mevrouw, er staat een prachtige vliegenzwam in uw tuin, zou ik die mogen fotograferen? Ziet u, ik ben bioloog en wil de foto graag gebruiken voor m’n boek.” Ik beken hem dat het geen echte is en vertel over de 1-aprilgrap. De man vindt het duidelijk minder leuk en druipt na nog wat excuses gemompeld te hebben af.